

DIGNUS EST AGNUS, QUI OCCISUS EST.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

IX. ÉVF. 1908 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó közepén.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

VIRGO IPSUM, QUEM GENI-

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVATI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Krisztus révén. Irta: Prohászka Ottokár. — Szentek gondolatai. I. — Husvét ünnepére. Költemény Dávid király zsoltárkönyvéből XV. — M. C.: A nagypénteki szent sírok története. — Reviczky Aladár C. M.: Szent Paszkál életrajza. — IV. fejezet: A szentély küszöbén. — Dr. Herodek Antal: Hazai oltáregyesületünk Zsigmond király korában. (A XV. századbeli lőcsei oltáregyesület.) — Reviczky Aladár C. M.: Veni Domine Jesu. — A gyakori szent áldozásról III. — Sárkány Magda: Fehérvasárnapra. Költemény. — M. L. A madridi udvarban. — Reviczky Aladár C. M.: A gyermekek gyakori áldozásáról. — Gyermekekről a gyermekeknek. (Elbeszélések és történetek.) — Elmélkedések az evangéliumról. Prohászka Ottokár könyve. — Szentek gondolatai. II. — Emeljünk trónt az Úrnak. Felhívás a magyarországi papsághoz! — Magyarország és a nagyvilág. — Jubileumi Közlöny.

~ Krisztus révén ~

Irta: PROHÁSZKA OTTOKÁR.

AZ EVANGÉLIUM nem öregszik; az örök ifjúság báját biztosítja számára a benne rejlő örök igazság. Ki ne érezte volna ezt, mikor fáradt, törődött, tehát meg-megöregedett lélekkel olvasott benne s a hogy olvasott úgy éledt föl tőle?! Magának az élesztő életerőnek, a lelki ifjúság ez energiájának forrása van meg az Oltáriszentségben, a mikor szent Pál szerint az Isten Krisztusban s Krisztus által akart megújítani mindent s e mindenben mindenekeelőtt bizonyára az életet magát akarta föléleszteni, akkor az evangéliumban épen az Oltáriszentségre mutatott rá, mint az életerő sajátos s kimeríthetlen forrására.

Mi szemben állunk e forrásokkal; tudjuk, hogy onnan kell merítenünk. Hivatásunk s vágyunk is van magunkba venni az élet erőit, hogy megszabaduljunk a belső unalomtól s ürességtől s a külső laposságtól, de nem értünk hozzá a dolog nyitjához s az isteni adománynak hálás és termékeny vételéhez. Erre nézve szeretnék néhány biztató szót s eligazító gondolatot adni.

Eligazításom abban áll, hogy mondom: azt kell akarnunk, a mit Krisztus akart s az Oltáriszentségben is az ő szerető s bizonyára nevelő és segítő szándékaitaiba kell hatolnunk, hogy fölfogjuk, mit s hogyan tegyünk.

I. Már most az Úr Jézus félreérthetetlen világossággal jelezte, hogy az Oltáriszentség Úrvacsora legyen vagyis meghitt, kedves közlekedés s szent, boldogító életközösség, hol az Úr kenyerét megtöri s borát megosztja velünk s e kenyérben s borban önmagát, szívét, lelkét odaadja nekünk, de természetesen várja, hogy mi is azt adjuk neki, a mi legdrágább

s legbecsesebb bennünk, azt a Vele kicserélt Énünket. Természetesen, hogy azért Krisztus Krisztus marad az ő egyéniségében s én is továbbra is az vagyok, a ki voltam, de ez a szent egyesülés mégis valami egyet akar létesíteni, a lelkivilágban maradandó gondolat s érzelmközösséget akar teremteni, a minek következménye az, hogy lelkem az Úrban megpihen.

E pihenőm az Úr Jézus tanának s gondolatának föltétlen s rajongó elfogadása. Csapongó lelkem gondolatai megpihennek abban a szellemi, lelkivilágban, melyet Jézus hozott s nyitott meg nekünk. Elmerülök bennük, mint a pacsirta az égben s a hal az oczeánban. E világosságtól megnyhülök s megnyugszom. Elvész lelkivilágom izgatott, nyugtalan, talán elkeseredett érzete. Oly érzés vesz rajtam erőt, mint a túlingerült, izgatott kedélybeteg, ki lélekben s érzésben fölényes s erőteljes embernek szivén s karjaiban megpihenhet; csak hogy ezt a megnyugvást én kimondhatlanul boldogabban s édesebben érzem. Lágyan s mégis erősen hat át rajtam Jézus lelke s lelkének világossága s e világosságban én is határozottan nézni s biztosan látni s megnyugodva szemlélni tanuló s e nagy tudományomban nem az az érzésem van, hogy meghódított, mikor úgy magával s világosságával eltöltött, hanem hogy fölszabadított. E szabadítómnak kételytől s kishitűségtől édes örömmel adom át magamat, reá omlok s beleolvadok. Nemcsak dogmáit veszem át, hanem azok imponderábilis illatát, a mit a hit szellemének hívnak; nemcsak a törvényt értem meg, hanem a stílus iránt kezd érzékem lenni, melyben evangélium, törvény, krisztusi élet az Istenség mélységeiből kialakult; nemcsak az irányt látom már, hanem tapintatom, sejtelmem, ösztönöm van, hogy merre menjek. Szóval lelkemet a baráti, édes egyesülés — az egymásba olvadás — az életközösség inspirálja. A Mester lelkéből élek; ő ételem s élvezetem; csoda-e hát, hogy ő szemem is, érzékem is s hogy ezt a lelket, mely én vagyok, megajándékozta egy biztos, erős Krisztus szemlélettel, melynek következtében mondhatom: látlak Uram, most látlak igazán!

A művésznak szem kell, szem, mely a lélek orgánuma, szem, mely új világot lásson s mely számunkra lásson s szemlélet kell neki, melyet a lélek titokzatos megnyilatkozása emelt ki s más nem látott meg. Nohát áldozó lelkek, lelkek, kik Krisztussal közlekedtek, ki magát adja nektek, mit is ébresztene bennetek mást, mint épen ezt a látó lelket, ezt a szemlélő, az Ő lelkét fölszívó energiát?! Ez az energia eltelik vele, vele, azaz fényével, napsugaraival, villámlásaival s a mélységek s magaslatok e fényességeiből alakul ki a szerető, gyermekded lélekben az isteni Krisztus képe s úgy beleég e lélekbe, hogy az csak nézi és szemléli, nézi és szereti, szereti s élvezi, hogy oly közel van, oly közel, hogy benne van!

Lássátok, ez a két egymásba fonódott s szövődött s elmélyedt lélek, ez az Úrvacsora!

Hogy ez a szemlélet telítve van tisztelettel s hódolattal, azt szinte fölösleges említenem, mert mi indíthatna inkább tiszteletre, mint az, hogy közelébe léptünk s erejét s nagyságát épp abban tapasztaltuk, hogy megnyugodtunk s megnyugaszthattuk benne összes gondjainkat s vágyainkat.

II. A második eligazító s biztató gondolatom az, hogy az ébresztő szemléletből fakad az életkedv s vele az energikus lélekhasonulás az egész vonalon, mint a hogy megindul a természet a tavaszi tiszta, derült, napsugaras légkörben. A lélek nőni kezd. Ha az ember a gyárak levegőjéből, hol korom, füst, por úszik, erdőbe s napsugárba ér, tisztul tüdeje, fölpezseg a vére, a hajlott, fáradt ember kiegyenesedik s álmos szemeiben az élet szikrája villan meg: így vagyunk a lélekkel is; tiszta levegő, napsugaras atmoszféra való neki; a megújulás tavaszi árama emelje s vigye őt magával s a krisztusi vér mint tevékeny életerő, mint megifjodás jelentkezék benne. Így lesz az érzékies, önző, ösztönös, lemondó, utópikus emberből megújított krisztusi ember.

Ez életfolyamatban, mely a hasonulást eszközli, nem kételkedhetünk. Mert a szemléletből indul ki az alakítás vágya; természetünk az, hogy ha van valamiről lelkes s mély szemléletünk, azt kialakítani s ha az a szemlélet eseményre vonatkozik, azt utánózni kívánjuk. A szemlélet e révén változik át életté s a hit átélt bölcsességgé vagyis erénynyé. Az Oltáriszentség e ponton mutatja ki erejét. Kifogyhatlan az erő készlete, mert fölségesen szép eszménynek szemléletével s szeretetével tölt el. S az az erő, mely az Oltáriszentséggel összeköttetésben jelentkezik bennünk, már nemcsak a mi lelkünk természetes gyuladózása s lelkesülése, hanem az, a mit kegyelemnek vagyis természetünkbe szivárgó isteni erőnek hívunk. Az Oltáriszentség ugyanis a kegyelemnek, az isteni behatásoknak legjobb vezető-rétege. Úgy szivárog ez belőle, mint a homok s mészkőrétegekből a mélységek vízfolyása. S minél mélyebben fúrunk, annál magasabbra szökel. De nemcsak energia, hanem üdeség, ruganyosság, termékenység jellemzi az Oltáriszentségből belénk szivárgó erőt; megérik rajta az isteni vér üdesége s örök ifjúsága, azért nem látszik még az öregedés s önelhagyás szomorú árnyéka a lelkeken sem, kik az Eucharisziából élnek; azok is tevékenyek, mozgékonyak, vállalkozók s harcziasak.

III. Mily biztatóan fakad egymásból s folyik vissza egymásba lelkünknek ez a két indulata s hangulata, melyről itt szó van, tudniillik a szemlélet s a tevékenység! Első tekintetre ellentéteknek látszanának, mert hiszen a szemlélet nyugtat s megpihentet, elfelejteni a világot, s magát a szemlélőt; a tevékenység meg ellenkezőleg ébreszt, küzdelemre s érvényesülésre, a törekvőnek teljes öntudatára kényszerít rá, s mégis szemlélet s tevékenység nem ellentét, hanem kiegészítés; a szemlélet hiányait pótolja a tevékenység: a tevékenység egyoldalúságát kiegészíti a szemlélet s e kettőnek

váltakozó gyakorlatában ráismerünk Krisztusnak szentségi szeretetére s e szeretetnek igaz természetére. Mert az Oltáriszentség hirdeti ugyan, hogy szeret az Úr, de a ki mélyebben néz e titokba bele, az észreveszi, hogy a maga módja szerint szeret, úgy a hogy a Végtelen fölségének s a valóságos eszmény természetének megfelel, mely minden egyes emberben új megtestesülést sürget. Az Isten természete a tevékenység, szeretete is tehát életre, tevékenységre vezet s beleállít a törekvés s a hasonulás végtelen távlataiba. Ezt nem szabad az embernek felednie; pedig hajlik e feledésre. Hajlik arra, hogy lágyan s édesen hangolja magában az Istenszeretetet; elgondolja magában, hogy itt az Úr, itt van sátora, oh tehát állítsuk mi is ide e napsugaras táborra a mi sátorunkat s pihenjünk s felejtjük a világot; énekeljük el a jegyessel: megtaláltam őt, kit lelkem szeret, átfogom s el nem eresztem többé! Ime a szemlélet kegyelme s áldása s vigasza! De ez csak a féligazság, tehát a félvalóság is. Mert épp oly igaz, hogy az Úr köztünk szentségi jelenlétben van, a szentség pedig eszközt mond a kegyelem vételére, eszközt a lelki élet kialakítására. Ez a krisztusi jelenlét életet akar fejleszteni s alakítani s nem mint oceán, hanem mint fakadó erőforrás kínálkozik nekünk. Ódaadja magát nekünk, de épp oly igaz, hogy még nem bírjuk őt; közel van hozzánk, de épp oly igaz, hogy még messze utat kell tennünk, míg elérünk hozzá. Szóval itt van, de szentségileg van itt, tehát mint erőforrás, mint szőlőtőke kínálkozik; erőforrás, hogy merítsünk, szőlőtőke, hogy kihajtsunk s virágozzunk s gerezdben pompázzunk, melyben Krisztus vérének tüze s szeretetének méze rejlik.

E két gondolat az egész igazság s a ki átéli azt, abban az Oltáriszentség tényleg Krisztus hasonmását fejtí s alakítja ki.

Szentek gondolatai.

A gyakori áldozás a legjobb előkészület az áldozáshoz. Az egyik áldozás hálaadás az előbbiért és ez utóbbi előkészület a következőre. Úgy vagyunk vele mint az imával. Minél többet imádkozunk, annál jobban tudunk imádkozni és annál szivesebben. *Cornelius a Lapide † 1637.*

***

Ha az ember bűnei nem oly súlyosak, hogy azért kizáratnék a hívők szent közösségéből, úgy ne tartóztassa meg magát az Úr testének mindennapi vételétől. *Szent Izidor † 636.*

***

Ha valaki tapasztalásból úgy tudja, hogy a mindennapi szent áldozás az Istennek szeretetét lelkében gyarapítja s a mellett az Oltáriszentség iránt való imádata és félelme sem lanyhul, úgy az az ember áldozék csak bátran mindennap. *Aquinoi szent Tamás † 1274.*

✻ HUSVÉT ÜNNEPÉRE. ✻

XV.

Őrizz meg engemet nagy Istenem,
 Örök Atyám, én Tebenned reménylek,
 Kivüled más reményem nincs nekem.
 A szenteken földed lakóinál
 Minden kívánatod betöltve már...
 De hajh meggyültenek inségeik,
 A mikor még bálványokhoz menének,
 Hogy véritalt áldozzanak nekik,
 Ily áldozatra őket nem hívom,
 Még csak nevők sem hangzik ajkamon.

Örökségem s kelyhemnek része lett
 Maga az Úr, létem s a szent jog atyja,
 Ő visszaadja örökségemet,
 A mérzsínór imitt e téreken
 A legszebb részt jelölte énnekem.
 Isten! ha már kegyelmed így betölt,
 Légy áldva, szívem háladobbanatja
 Az éjeken is szent imára költ.
 Nem távozol soha szemem elől,
 Hogy meg ne ingjak, védesz jobb felől.

S hogy szívvel, ajkkal örvendhessek én,
 Remény közt nyugtatod le majd e testet,
 És nem hagyod soká a sir ölén!
 Nem hagysz soká pokolban engemet!
 Szented rothadni meg nem engeded...
 És a dicső föltámadás után
 Az öröklét útját elémbre fested,
 Cenarcod fényit árasztod reám,
 S jobboldra ültetsz ott a tájakon,
 A hol gyönyör van s nincs több fájdalom.

Dávid király zsoltárkönyve.

A nagypénteki szent sirok története.

RÓMÁBA szállottak a harangok, egyhangú kerepelés hirdeti a delet a teplomtorony ablakából. A városok utczáin sűrűn tolong a tömeg, templomról-templomra jár; még a kis gyermek is szomorú, némán teszi össze kis kezeit s úgy imádkozik, tudja, hogy Isten meghalt a keresztfán. Sirba temetik; ragyogó gyertyák, gyönyörű virágok, gyászoló emberek, bánatos lelkek veszik körül. Nagypéntek van! Mindenki tudja mit jelent ez. Bölcsője és a koporsója, a karácsonyfa és a nagypénteki sir, ez a kettő indítja meg az emberek szívét, még azokét is, a kik eddig nem hittek Őbenne.

A szentsiromok ősrégiak; de különösen a keresztesháborúk idején terjedtek el általánosan. Míg manapság senki senki sem áldozik nagypénteken, legföljebb a haldoklók, a középkorban mindenki áldozott e napon. A mi ostya a nagypénteki közös áldozás után fönnmaradt, azt betették egy kehelybe, arra rátették a kehelyfödőt, arra a megfordított ostyatányért, a paténát s ezt bekötözve elzárták egy oltárszekrénybe s arra követ hengerítették. Ez volt Krisztus sirja. Ide jöttek az emberek és imádkoztak, legtöbbször zsoltárokat énekeltek. Egyes püspökök ezek eléneklésére

gazdag alapítványokat is tettek. Nagy kitüntetés volt az ilyen zsoltárokat énekelhetni nagypénteken Krisztus pusztá sirja mellett, homályos kis kápolnában, melyeket e célra építettek s melyek a jeruzsálemi szentsír kápolnához hasonlítottak.

A középkor eltűnt. Jött a hitújítás s romba döntötte az ősapák szokásait; a hitet is gyökerében támadta meg. Fölcsapdostak a lángok és elperzseltek mindent, a mi volt. Fölrántották az oltárszekrény ajtaját s kiszorták a legdrágább kincsét, a mi a földnek adatott. Mint valami feldúlt fészek, olyan volt a templom, lakója kiszállt belőle. Üres, egyhangú minden. A protestánsok tagadják Krisztus jelenlétét az Oltáriszentségben! Ez a hír járta be a megdőbbent világot. Nézzünk be csak nagypénteken a főoltárra, a hol nem lobog örökmécs, nincsen csengetyű, az oltárszekrény ajtaja kitárva, benne semmi sincs, üres, mintha poroszlók rabolták volna erővel: ilyen volt körülbelül a kép Németországban is Luther Márton idejében.

Ily állapotok közepette született meg a szentsír mostani alakjában. Minden veszve van, ha az Oltáriszentség veszve van, érezte ezt jól minden katolikus akkoriban. A szeretet türelmetlen volt, be sem tudta várni a föltámadást, előbb akarta már látni az Úr testét, hogy tanuskodjék és őrt álljanak mellette. Emeltek tehát nyitott sírokat, először is az Isar partján, München városában. München már akkoriban is híres város volt, V. Vilmosnak, Bajorország hithű herczegének székhelye. Itt állították föl nagy pompával az első nyitott szentsírt. A herczegi palotának egy fényes termében oltárt emeltek s ott tették ki imádásra az Oltáriszentséget. A falak gyászszal voltak bevonva, ezer meg ezer gyertya égett a szentség körül s az oltárt is imádkozó angyalok szobrai környezték. Köröskörül képek voltak fölaggatva, melyek Urunk kínszenvedését ábrázolták. A legjelesebb szónokok prédikáltak: páter Alber és Hoffäus, a jezsuitarend szemefénye. Szünet alatt gyászzene hangzott föl s a nép állandóan sűrű fekete tömegekben tolongott a sír körül. Az utcán csend volt, kocsi aznap nem járt Münchenben, maga a herczeg és a herczegnő is gyalog mentek végig a város utczáin abban a nagy körmenetben, mely utczáról-utczára a palota felé húzódott.

Csodálatos, a gyász fölemeli az embereket. A lesújtott Németország is a széthúzás ádáz napjaiban az Úr Jézus holttesténél keresett menedéket. Ez a holttest adott a bátor hitvallóknak újra életet. S minél több lett az ellenségük, annál magasabbra emelték a katolikus nemzetek az Oltáriszentséget, mely Jézus szenvedésének tanújele s az első nagypénteknek örök emléke. A gyász fölemel és ünnepé magasztosul. Az Oltáriszentség az élet föltámadására jogosít a nagypénteki sírnál minket is, a kik hívek maradunk értünk meghalt Üdvözítő Istenünkhöz az Oltáriszentségben. Elmondhatjuk a költővel:

Mi felkelünk, a fájdalom vigasztal
Egy nemzet gyásza nem csak leverő,
Nép mely dicsőít, magasztost így magasztal:
Van abban élni hit, jog és erő!

M. C.

Szent Paszkál életrajza

IV. FEJEZET.

A szentély küszöbén.

DUTÁN Paszkál Apparicio Jánostól elbúcsúzott, Valenczia felé vette útját azon reménnyel, hogy ott hivatását megvalósíthatja. Útközben meglátogatta legidősebb nővérét, Johannát, ki Garcia Mueno, gazdag földbirtokosnak egyik jószágát bérelte. A kedves viszontlátás nagy örömet szerzett Johannának, ki alig tudott «kis szerzetesének» szemlélésével betelni. Különösen annak örült, hogy öcsce szándékához hű maradt.

Hogy irányában tanusított szeretét némileg megmutassa, cselédjeivel lakoma készítéséhez látott, a mit Paszkál hamarosan észrevett és így szólt:

— Kérlek ne fáradjatok miattam. Ha egy darab kenyeret adtok, teljesen elég nekem.

Ezzel megakadályozta a lakomát.

Johanna azt gondolta, hogy fivére étvágytalanságát a kimerülés okozta s így nem erőltette a dolgot. Anna szolgálójával együtt elkészítette fivére helyét, megvetette az ágyat, Paszkált bevezette a szobába, helyet foglaltak s sok mindenről szerettek volna vele beszélni, azonban Paszkál barátságosan megjegyezte:

— Menjetek csak aludni, majd eloltom én magam a gyertyát.

Erre mindketten eltávoztak. De a kíváncsiság nem hagyott nekik nyugtot. Lábujhegyen az ajtóhoz mentek s a kulcslyukon betekintettek, hogy megfigyeljék a kedves vendég viselkedését. Azonban csakhamar borzongva távoztak, mert olyat láttak, mi sírásra fakasztotta őket.

A szent a szoba közepén térdelt s irgalmatlanul ostromozta magát úgy, hogy háta egészen vérbe borult.

Reggel elsőnek fölkel, búcsút vett nővérétől, magával csak egy kis friss vizet vitt, «a többiről — mondotta — gondoskodik majd a jó Isten».

Rövid látogatása azt a benyomást tette mindenkire, hogy a kit vendégül láttak, az szent. Ezt megerősítette az is, hogy ágyát teljesen érintetlenül találták. Az ostromozás bágyadtságát a földön aludva pihente ki.

Monteforte városában van a reformált ferenczrendieknek kolostoruk, mely a lorettói Mi Asszonyunk-ról nevezett czimet viseli. Paszkál itt kopogtatott. A páter quardian előtt letérdelt, alázattal kérte a rendbe való fölvetelét, hogy lelke üdvösségét gondozhassa s az Isten iránti szeretetben megerősödjék.

Kérésére a kolostori elüljáróság tagadó választ adott, mert még nem volt tizennyolcz éves. Szokatlan ruhája sem tetszett a pátereknek. Azonban némi reményt mégis nyújtottak neki.

Paszkál megnyugodott e végzésben. Tudta, hogy ide kell belépnie, de még ennek ideje nem érkezett el.

Megkészserezte buzgóságát, hogy a kegyelem órája minél előbb üssön számára.

Szentünk ezen szenvedését méltán összehasonlíthatjuk a tisztítóhelyen szenvedő lelkek szenvedésével. A mint ezek tudják, hogy a megszentelő malaszt állapotában vannak s hogy biztosan bejutnak az örök boldogság helyére, de a nagy vágy: Istennel egyesülni, gyötri őket, úgy Paszkált is gyötörte, hogy a kolostorba lépésnek vágyát ki nem elégíthette.

E lelki szenvedése sokáig tartott. Szép álmai oszladozófélben voltak.

Időről-időre kopogtatott a kolostor ajtaján — de hiába. Mindannyiszor visszautasították.

De a Mindenható oly erősen véste szívébe a Mi Asszonyunk-ról nevezett zárda szeretetét, hogy e környékről távozni nem tudott. Itt akart maradni, hogy naponkint lássa vágyainak tárgyát. Elszegődött Martinez Garcia dúsgazdag földbirtokoshoz juhászturnak.

Gazdája így nyilatkozott róla:

— Minden áldott nap a lorettói templom felé fordulva térdelve találtam. S ha egyszer imáját megkezdte, üvölthetett a szél, eshetett az eső, mindez őt nem zavarta. Ebben az összeszedett helyzetben inkább hasonlított angyalhoz, mint emberhez.

Napfölkelte előtt — ha csak tehetett — fölsietett a templomba, hogy szentmisét hallgasson. Áhitata itt még nagyobb volt. Egészen elmerülni látszott a végnélküli áldozatról való elmélkedésében. S miután csak ritkán tehetett, hogy a távoli templomot fölkeresse, annál hevesebb volt a vágya a szerzetesélet után.

Ha nem vehetett részt a szentmisén, úgy mégis részesülni akart annak áldásaiban. Hamar megtalálta ennek is a módját. A mint meghallotta, hogy a kis haranggal jelt adtak a szentmisére, egyesíté imáját a pap imáival s a szentmisének egyes részeiről úgy elmélkedett, mintha az oltár előtt térdelt volna. Csak egy gondolattal nem tudott megbarátkozni: nem láthatta a szent ostyát. A szívében lángoló szeretet ez után epedett. Isten meghallgatta kívánságát. Annyira szerette az ártatlan s az Oltáriszentség szemlélése után vágyódó pásztorfiút, hogy kedvéért felfüggesztette a természet törvényeit s csodát csodára művelt.

Midőn szentünk egyik napon hallotta, hogy a lorettói kis harang az úrfelmutatást jelzi, oly erővel tört ki szívéből a hit, szeretet s az Oltáriszentség látásának vágya, hogy a szíve majd megszakadt.

— Óh imádandó Istenem, engedd, hogy téged láthassalak! — e sóhajba lehelte lelkének túláradó érzelmeit.

A mint ajkairól e szavak elhangzottak, észrevesz az égen egy ragyogó

csillagot, melyről tekintetét többé le nem tudta venni. A csillag gyorsan közeledett. Néhány pillanat múlva vakító fény lövelt elő belőle s Paszkál látja, hogy nem csillag az, hanem arany kehely, melyből Krisztus legszentebb teste és vére szórja sugarait, körülötte pedig térdelő angyalok imádják a Legszenetebbet. Paszkál a földre borul, elragadtatásában az Oltáriszentség titkának elmélkedésébe mélyed, aztán néhány percz múlva föláll apostoli lelkülete kényszere alatt, hogy társait is az isteni vér imádására fölszóllítsa. Tűzben ragyogó arczzal, lángoló tekintettel fordul a pásztorfiúk felé s ezt kiáltja:

— Térdre testvéreim! Nem látjátok ott fõnn az aranyos kelyhet, melyben Krisztus teste és vére ragyog? Az angyalok imádják — jöjjetek ti is s imádjuk õt az angyalokkal.

A pásztorfiúk térdre borulnak s bár semmit sem látnak, Paszkál szavainak hitelt adnak s oly bensőségesen imádkoznak, mintha a csodát saját szemükkel látnák.

A pásztorok eme viselkedése fényes tanubizonyság a csoda valódisága mellett. Paszkált oly szentnek tartották, hogy szavában még csak nem is kételkedtek. S ha nem voltak méltók látni a legszentebb titkot, mégis elhitték, mert Paszkált képtelennek tartották arra, hogy hazudjék; másrészt ismerve nyugodt természetét arra nem is gondoltak, hogy képzelõdjék.

Navarró Antal, ki egyúttal a többi pásztorfiú nézetét is képviseli, így beszéli el a rendkívüli eseményt:

— Mi nem láttuk azt, mit Paszkál látott, mert ahhoz nagyfokú lelki tisztaság kívántatik, mi, szegény bûnösök ily nagy kegyelmre nem voltunk méltók. Mégis föltétlenül hiszem, hogy a csoda megtörtént és esküvel merném megerősíteni mindazt, a mit Paszkál látományáról mondott. Erre az õ szent élete elég biztosíték.

Az Oltáriszentség csodás megjelenése nemcsak ez alkalommal történt, hanem megisméltódott igen gyakran, majdnem naponkint. Ebbõl a sok jelenésbõl következtetik életírói azokat a leírhatatlan, mélységes érzelmeket, melyek Paszkál szívében fakadhattak az Oltáriszentség iránt.

A szentély küszöbén még egy nagy megpróbáltatáson kellett átmennie.

Martinez Garcia Paszkált oly nagyra becsülte s jeles, kiváló tulajdonságai miatt annyira megszerette, hogy örökbe akarta fogadni s összes birtokát Paszkálra hagyni. Magához hívatta õt s így szólt hozzá:

— Édes fiam, feleségem és én már öregek vagyunk, gyermekeink nincsenek, de téged megszerettünk s örökbe akarunk fogadni. Légy a mi gyermekünk és egykor örökösünk.

Paszkált kellemetlenül érintette e fölszóllítás, de rögtõn kész volt a felelettel:

— Én ezt nem fogadhatom el. Én ferenczrendi testvér szeretnék lenni és szegényen élni.

Krisztus keresztjének dicsőségéről nem akart lemondani. Ennek ellenkezőjének még a gondolata is borzongatta.

Garcia ettől kezdve még inkább becsülte s mint gyermekével bánt vele.

E hőslékű lemondás miatt Paszkált szent gyanánt tisztelték az egész vidéken. Jó híre eljutott a kolostorba is, hol már nagy tisztelettel kezdték körülvenni a fiatal jelöltet, kinek szép lelkét gyakori jelentkezése alkalmával is lassan-lassan megismerték. Nem győzték eléggé csodálni angyali jámborságát és felebarátai iránt való nagy szeretetét.

Gyóntatóatyja, egy ferenczrendi szerzetes, így nyilatkozott róla:

— E fiatal pásztor angyal.

Nagyfontosságú e rövid nyilatkozat, mert egy szentéletű szerzetes tette azt.

A pásztorok, kik vele az egész napot együtt töltötték a legkisebb hibát sem tudták nála fölfedezni.

Társai megfigyelései közt legnagyobb súlya van Lopez István nyilatkozatának, ki hosszú ideig volt Paszkál környezetében. Röviden azt mondja róla, hogy szeretete, áhitata, buzgósága határt nem ismert; tanácsot, oktatást adott nekünk, a vasárnap megszentelését szívünkre kötötte, nagybőjten husvéti gyónásunkra figyelmeztetett, Isten s az egyház törvényeit védte s nem ismert fáradságot, melyet ezért föl ne áldozott volna. Mi úgy engedelmeskedtünk neki, mintha csak elüljárónk lett volna.

Igy töltötte Paszkál életét a lorettói szentély küszöbén s midőn azt átlépte, már a tökéletesség fényében ragyogott a lelke, melyet végre szent Ferencznek szabályai a kolostor isteni légkörében az életszentség gloriájával koronáztak meg.

Reviczky Aladár C. M.

Sokszor tökéletlenségeinket, mint a minő az imádságközti szórakozás, az erények gyakorlatában való lanyhaság, az áhitatban való hanyatlás — az Oltáriszentség szent vétele maga is meggyógyítja. A ki tehát ilyképen, de súlyos büntől menten gyakran járul az Úr asztalához, az helyesebben cselekszik, mint az, a ki ezt elmulasztja. Lépj csak bátran oda! Ne habozzál, ne panaszkodjál, hogy gyöngye vagy, vak vagy, sánta vagy. Olvasd a bibliát és jusson eszedbe, hogy az ilyeneket hívták be az utczáról, a nagy király lakomájára.

Salmeron jezsuita † 1585.

***

Ezt a mindennapi kenyeret fogadjátok mindennapi gyengeségetek gyógyszeréül.

Szent Ambrus † 397.

Hazai oltáregyesületünk Zsigmond király korában.

A XV. századbeli lőcsei oltáregyesület.

NEM ÉRDEKTELEN, sőt az «Örökimádás» minden olvasóját örömmel tölti el ama történeti tény, hogy Lőcsén 1402-ben népes, nagyon virágzó és gyümölcsöző oltáregyesületet alakított Hermann, az akkori buzgó lőcsei plébános.* Az egyesület százötven évnél tovább terjesztette tagjai között azt a páratlan egyetértő szeretetet és békét, melyet a világ meg nem adhat, hanem csak Krisztus, az Oltáriszentségben valósággal jelenlévő Krisztus, közöl velünk.

Van Lőcsén egy igen régi könyv. Innen-onnan ötszáz esztendeje írták. «MS» jegye van s általában lőcsei «MS» codexnek hívják. Abban van leírva a régi oltáregyesület alapszabálya, törvénye. Régi németséggel és színletlen egyszerűséggel van sorban kifejtve mindaz, mi a tagokat az Oltáriszentséghez és egymáshoz köti.

A társulat igazi neve «a legszentségesebb Testnek testvérülete»,** melyet magyarán joggal fejezhetek ki egyszóval «oltáregyesületnek». A szabályokat a jelen folyóirat természete és célja kizárja, hogy eredeti szöveggel közöljem, miért is arra határoztam magam, hogy szemelvényeket irok ki belőlük.

Az oltáregyesület alakult 1402. évben, szent András apostol ünnepnapja után következő vasárnapon.*** Célja volt Isten dicsérete és a mi drága Üdvözítőnk szentséges Testnek tisztelete. Tagjai belépésük alkalmával négy vörös forintot fizet~~t~~ le tagdíjképen.

Minden csütörtökön a legfőlségesebb Oltáriszentség dicséretére énekes miséjük volt. A tagok kivétel nélkül kötelesek voltak azon résztvenni. Ha azonban valamelyikük elmaradt a társulati miséről, 10 dénárt kellett, mint vezeklési pénzt, lefizetnie. Nemcsak hogy a misét nem volt szabad elmulasztani, hanem annak már a kezdetén jelen kellett lenni. A «Kyriét», a szentmise bevezető szavait, közösen énekelték s ki azt nem énekelte, illetve elmulasztotta, 5 dénár vezeklési pénzzel tartozott hibáját jóvá tenni.

Hány ember tartja ma hibának, ha a szentmise elejét elmulasztja? Igaz, hogy bűnt csak akkor követ el, ha a főrészeket mulasztja el, de mindenestre hiba, az Úr Jézus legfőlségesebb áldozata iránt tiszteletlenség, ennek elejét könnyelműen elmulasztani. A régi oltáregyesület ime azt a gyakorlati célt kívánta szolgálni, hogy tagjait s azok példájával minden

* Wagner, Analecta Scepusiana II. 348. lap.

** Német eredetiben «Bruderschaft des heiligen Leuchnams».

*** Közli az alapszabályokat német utánírásban Wagner, Analecta Scepusiana I. 100. lap.

embert az egész szentmise-hallgatásra szoktassa. Engem meglepett a vezeklési pénzek kirovása, nem hogy szigorúnak találom, hanem nagyon helyesnek.

A köztapasztalat igazolja, hogy az emberek első fölbuzdulásukban szivesen karolnak föl minden jámbor testvérületet. Sok tag jelentkezik, kik azonban idők multával nagyon-nagyon ellanyhulnak, elvállalt kötelességeiket elhanyagolják és semmivel sem különbek, mint azok, kik a jámbor testvérületbe be sem léptek.

Az említett büntetés, bizton hiszem, hogy a tagokban fönntartotta a társulati fegyelmet és buzgóságot, nem ugyan maga a büntetés, hanem a *vezeklés* által, mit a kirótt büntetéssel végzett el a hibát elkövető egyén. Távol legyen tőlem még a gondolat is, hogy az oltáregyesület bármelyik tagjának buzgóságát lekicsinyeljem, midőn fölvetem, miszerint ily levezeklési módot az esetleges mulasztásért a régi, löcsei oltáregyesület szabályaiból nagyon üdvös volna átvenni.

Szép szokásuk volt továbbá, hogy minden hétfőn a tisztító tűzben szenvedő lelkekért két gyertyát égettek.

Ha valaki közülük meghalt, akár férfi, akár nő, minden testvérületi tagot értesítettek a gyászestéről, azért, hogy a ravatal körül az életbenmaradtak közös virrasztással és imákkal kérleljék a jó Isten irgalmát az elhunyt részére. Úgyszintén lelke üdvéért közös misét végeztek, melyen mindenkinek jelen kellett lenni. Ha a virrasztást, vagy a misét bárki elmulasztotta, meg kellett érte vezekelnie 10—10 dénár lefizetésével. Megesett, hogy valaki a várostól távol, idegenben halt meg; a vett gyász-értesítés után érte szintén virrasztottak és misét szolgáltak épen úgy, mint ha otthon halt volna meg.

Arra is nagy gondjuk volt, hogy a hibázó, tévedésben lévő, esetleg gonoszságtól vissza nem riadó társukat a jóra visszavezessék a vezeklés által. Úgylátszik az időben a jólelkű emberek bátrabbak voltak, meg merték a tévelygő kezét fogni... s visszavezetni a jóra... az Oltári-szentségben jelenlévő Úr Jézus dicséretére, szolgálatára.

A mit az eredeti alapszabályok aprólékosan adnak elő, azt tömörebben összefoglaltam s néhány észrevétellel kísértem.

A löcsei régi oltáregyesület okvetetlenül kell, hogy virágzó volt. Tagjai nagyon számosak voltak. A codex fölsorolja azokat, sőt első helyen említi az ország koronás királyát és királynéját. Tagjai, úgymond, a testvérületnek:

Zsigmond, Magyarország stb. királya feleségével, Borbála királynéval.*
Úgyszintén Hermann mester, a mi plébánosunk.

* Biztosra veszem, hogy a király és a királyné csak tiszteletbeli tagoknak vehetők.

Úgyszintén Miklós úr, a mi plébánosunk*...
s következnek a polgárok, férfiak s nők nevei.

A régi oltáregyesület további működéséről adatot nem találtam. 1410-ből a templomtoronyban van egy följegyzés,** mely a már említett Hermann plébánost írja ezen oltáregyesület alapítójának. A bekövetkezett idők pedig nem kedveztek az oltáregyesületnek. 1433-ban Szepességbe betörték a cseh hussiták. Attól fogva négy évtizeden át zaklatás volt a lakosság sorsa. Nemcsak a csatazaj, az ellenség félelme, a rablás és gyilkolás rettegtette az embereket, hanem az erőszakkal terjesztett huszita tévtanok is. Habár a hussiták a két szín alatti áldozást követték, jelvényük a zászlókon s templomaikon mindenütt az Úr kelyhe volt, de bizony az Oltáriszentségnek nem hogy tisztelői, sőt inkább tévtanításaikkal lealacsonyítói voltak. Lőcsében mindezek daczára az oltáregyesület fönntartotta magát. Teljes bizonyossággal állíthatom a következő följegyzés alapján. Luther reformációja Lőcsét sem kerülte el. A tévtanítók napról napra szedték az áldozatot s 1560-ban Lőcse egészen lutheránus lett. A katolikus vallás teljesen kiszorult. Megszűnt a szentmise bemutatása, nem volt ki mutassa be s nem volt, ki hallgatta volna. A nép elhagyta hitét, az igaz istenszolgálatot tévtanítással cserélte föl, változtatott szokást és erkölcsöt, de egyet nem hagyott el annyi vihar, támadás és lebeszélés daczára sem, mely őt 1433—1560-ig érte: az *oltáregyesületet*. Mivel a lutheránus vallás kizárja az oltáregyesület lehetőségét, a nép pedig arról lemondani nem akarván, az nagy fejtörést okozott a tévtanító papoknak. A nép, inkább az oltáregyesület, lett a győztes. A testvérület fönnmaradt, de mindenki gondolhatja, hogy a reformátusok azt sem hagyták reformálás nélkül. Még a nevét is megváltoztatták «az Úr testvérületévé»***. Ki nem érzi ki ez esetből, hogy a lőcsei nép mennyire becsülte az oltáregyesületet.

Dr. Herodek Antal.

* Ez idő szerint Lőcsén két plébános volt. A főtemplom plébánosa Hermann volt.

** A följegyzés ez: Hermannus artium et utriusque juris doctor institutor Fraternitatis Corporis MCCCCX.

*** Fraternitas Domini, Wagner, Analecta Scepusiona I. 101. lap.

Volt idő, a mikor mindnyájan naponként áldoztak. Nekünk mindenáron vissza kell állítanunk az egykori keresztények jó szokásait.

Loyolai szent Ignác.

* * *

A kereszténynek mindennap késznek kell lennie meghalni és áldozni.

Olivaint S. J.

—★ Veni, Domine Jesu! ★—

AGY SZÉP tavaszi nap délutánján a Mária-kongregáció kápolnájában az Oltáriszentség előtt térdelt Nagy Alfonz, kongreganista főgimn. VI. o. t. Hét óra felé járhatott az idő. Az öröklámpa gyér pislogása misztikus hangulatba ringatta Alfonzot. Jól esett neki az egyedüllét, a siri csend, a nagy nyugalom, hisz délután úgy is annyit tanult, hogy szinte belefáradt. Jól esett neki az a tudat, hogy a kápolnában más senki sincs, csak ő és az ő jó Jézusa. A néma csendben s a félhomályban föl-föltekintett a tabernakulumra s annak fölséges lakójára. Alfonz ifjú tiszta, nemes szive vonzódott az ifjúság ideáljához: az isteni Mesterhez. S ha elvégezte leczkéit, idejött, hogy tanuljon Mesterétől, nem földi tudományt, hanem örök igazságokat, hitet szeretetet s erényes életet.

Most is így volt. Beszélgetés folyt a két jóbarát között. S ha a hang, mely a tabernakulumtól jött, nem is volt légrezgés, hanem kegyelemrengés, Alfonz megértette, mert ártatlan jó szive fogékony volt az isteni malaszt befogadására. Gondolkozott. Gondolatait szavakba foglalta, ajkai mozogtak, de hang nem volt hallható, csak finom, lágy suttogás. Aztán szellemi áramlat: az Úr Jézus kegyelmének közlése, indult meg az eucharistiából s midőn ez áramlatnak hullámai Alfonz szívéhez értek, oly hatást gyakoroltak reá, mintha egy eolhárfa édes hangja érintette volna gyöngéd lelkét.

Úgy tetszett, mintha ezt súgta volna az *isteni Mester*:

— Édes fiam! hallgass reám... Megszerettem szép lelkedet s még szebbé akarom azt tenni... Megszerettem a magyar ifjúságot, főleg a kongreganistákat... Magamhoz akarlak édesgetni titeket... Add tudtára a többieknek is óhajomat, hogy valamennyien jöjjetek gyakran a szent áldozáshoz... Én magamat adom nektek... Én magam akarom a ti lelketeket, a ti erkölcsiteket, a ti világnézeteteket, a ti jövőtöket kialakítani... Nem nevel titeket senki úgy, nem teszi senki bennetek oly határozottá a hitbeli meggyőződést, a tiszta, munkás életet, a jellemet, mint én, ki Istenetek vagyok, ki Mesteretek vagyok, de egyúttal Jóbarátotok is vagyok... Az én testem és vérem táplálta a ti nagy Rákóczitokat... én tettem őt naggyá s nemzetetek ideáljává. Ő volt a magyar karakter inkarnációja: őszinte, becsületes, hithű, rettenthetetlen, tiszta erkölcsű, kötelességtudó... Ilyennek szeretnék látni titeket is.

Alfonz: Köszönöm, Jézusom, jóságodat... Köszönöm a magyar ifjúság nevében is szeretetedet... Igérem, hogy hű tanítványod leszek...

Az isteni Mester: A te lelked az én kezem alkotása s csak én tehetem istenivé e földi életet... Fönséges életet, boldog életet csak az

élhet e földön, a ki én velem egyesül... Kimondhatatlan nagy a vágyam, hogy a magyar ifjúságnak gyakran, igen gyakran szívébe térjek... Királyi ajándékokat akarok osztogatni. Nem aranyat adok, sem fölfuvalkodott tudományt, sem féltelen ambíciót, hiú népszerűséget, nagyravágyó büszkeséget, kéjes örömeket... ezeket én megvetem. Az én ajándékaim: a különböző kegyelmek. Ezek adnak boldogságot itt a földön s a túlvilágon...

Alfonz: Uram! én gyarló vagyok, nem vagyok méltó arra, hogy oly sokszor magamhoz vegyelek Téged — Téged, a királyok Királyát, kit az egek sem képesek befogadni.

Az isteni Mester: Igaz, te nem vagy rá méltó. De vigasztalódjál, egy ember, még a legnagyobb szent sem méltó erre s mégis óhajtom, mert az embert tökéletessé csak úgy tehetem, ha őt saját testemmel táplálom.

Szomorú érzélem, mint novemberi köd, szállt Alfonz lelkére. Elszorult a szíve s fölsóhajtott: ha nem érezném a szenvedélyt, ha nem érezném a bűn ingerét, ha szent Alajos lehetnék, akkor igen...

Az isteni Mester: Küzdelemre s nem a dicsőségre hivlak, Alfonz... Küzdelem az ember élete s küzdelem nélkül nincs győzelem... Testem gyakori vétele lesz a győzelem biztosítója, mely csillapítja majd a megromlott természet szenvedélyeit, gyöngíti a vétkes hajlamokat, erősít a kísértés idején s oltalmaz a halálos bűnöktől... A betegeknek van szükségük az orvosra... Ha te gyakran áldozol, úgy megőrized tisztaságodat, bármilyen kísértések zaklassanak is... Szent testem vétele majd oly erőt ad neked is, mint adott szent Luczának, ki gyöngé szűz létére, Paschasius prefektus kegyetlensége daczára is, megőrizte ártatlanságát... Értelmedre majd a kegyelem sugarait árasztom, hogy könnyen s jókedvvel tanulj, emlékezőtehetséged perspektíváit kiszélesítem s a feledékenység gyarlóságait megtöröm, akaratomat megedzem, hogy erős légy, mint a tüzet lehelő oroszlánok... Még egyet, Alfonz! Légy nagy bizalommal gyóntatóatyád iránt, tárd föl előtte őszintén szívedet s ha érzed olyant, a mit eddig nem éreztél, ha megbotránkoztál olyanokon, a miről eddig nem tudtál, szólj őszintén s ő majd helyettem ad neked tanácsot. Kövesd e tanácsot...

Alfonz: Igérem, isteni Mesterem, hogy így teszek. Köszönöm a kegyelmeket, melyeket megigértél.

Az isteni Mester: Gyöngéd szeretettel hivlak meg mindnyájatokat... Ha nagy vágyat érezték magatokban a tökéletességben előhaladni, az erényekben gyarapodni, a szorgalomban kitartani, az erkölcsi életben, a veszélyek közepette is megállani, hithű, jellemes, munkás, öntudatos s önérzétes férfiakká válni: úgy jöjjetek hozzám gyakran, vegyétek az én testemet, éljetelem velem, éljetelem belőlem s én állandó lakást veszek bennetek s szent

szivembe vésem neveteket, melyet ki nem törül onnan senki sem; megáldom jövőtöket, életpályátokat, küzdelmeiteket, munkálkodásaitokat s ott állok egykoron halálos ágyatok mellett is szűz Anyámmal, hogy megvigasztaljalak titeket, hogy ajkaitokon boldog mosolylyal vegyem vissza lelketeket a halandó testből s miként a földön egyesültünk a szent áldozásban, úgy istenségemnek dicsőséges fényében is egyesülhessünk az egész örökkévalóságon át.

Alfonz: Uram Jézus, boldog vagyok, hogy kívánságodat teljesíthetem. Ezután gyakran veszek részt isteni lakomádon. Add áldásodat a magyar kongreganistákra is, hogy ők is gyakran részt vehessenek.

Az isteni Mester: Legyen, a mint kéred... A kiket szeretek, azokra isteni szivem szeretetének bőségét árasztom... Jöjjetek mindnyájan!

Alfonz szive hevesen dobogott s csak ennyit tudott mondani:

Veni, veni, Domine Jesu!

***

A szellemi folyamat megszűnt. Utolsó hullámai még ott vibrálnak Alfonz szívében, ki Istene után kívánczó sejtelemmel fohászkodott eucharisztikus barátja előtt:

Veni, Domine Jesu!

Reviczky Aladár C. M.

A gyakori szent áldozásról.

III.

FÉLEK, hogy a gyakori szent áldozás túlságos bizalmat szül és hét-köznapivá válik. Ez a félelem lehet jó is, meg rossz is. Ha te, kedves olvasóm, a bizalom alatt bizonyos könnyelműséget, hanyagságot és külső megszokottságot is értesz, úgy tökéletesen igazad van. A csupán csak megszokottságból végzett dolgok nem egyebek, mint a jó dolgokkal való visszaélések. De ezen félelem ne tartson vissza senkit a jó dolgok végzésétől, mert akkor semmiféle jó dolgot nem volna szabad az embernek végeznie, hiszen nincs az a jó dolog, melylyel visszaélni ne lehetne. Őrizkedjél tehát Isten szent szolgálatában a gépies megszokottságtól.

De ha a bizalom alatt közlékenységet, rokonszenvet, meghittséget, szellemi egyesülést, gyengéd, bizalmas átadást értesz, úgy nem tennél helyesen, ha szivedet ezen érzelemtől megfosztanád. Ha az anyaszentegyház a gyakori szent áldozást ajánlja, úgy egyszersmind szent bizalomra is föl hívja figyelmünket. S ez természetes is, mert az Úr Jézus, a mi menyeyei barátunk és az iránta való szeretet semmikép sem sérti a köteles tiszteletet, melylyel irányában, mint Isten iránt tartozunk.

Kik voltak az Úr Jézus iránt nagyobb tisztelettől áthatva, mint a szentek? Pedig ezek szerették őt a legbensőbb, legbizalmasabb gyengédséggel. Kik viseltetnek a legnagyobb tisztelettel, hódolattal az Isten s szentségei iránt? Nemde azok, kik a jámborság gyakorlataiban a legbuzgóbbak, a kik gyakran járulnak a szentségekhez. Igen ezek viseltetnek nemcsak a legnagyobb szeretettel s bizalommal az Úr Jézus iránt, hanem egyúttal a legmélyebb, legkomolyabb s legalázatosabb tisztelettel is s nem azok, kik távol tartják magukat álfélelemből a szentségektől.

Ne félj tehát attól, hogy a gyakori áldozás túlságos bizalmat idéz elő lelkedben, hogy e szent szokás hétköznapivá, gépiessé válik, sőt törekedjél arra, hogy az áldozás szent szokássá váljék nálad.

A jó szokások, a jócselekedetek gyakori végzése, az erények gyakorlása ép oly kívánatosak, mint a milyen veszélyesek és elítélendők a rossz szokások.

Bátran állítjuk, hogy az ember akkor igazi keresztény, ha az Isten szolgálata szent szokássá, mintegy második természetévé válik. A szentmise — s így annak egyik főrésze is: a szent áldozás — az istentisztelet központja. Ha tehát az egyháznak szent életű, méltó gyermekei akarunk lenni, úgy a legszentebb istentiszteletet: a szent áldozást szokássá, az utána való vágyakozást pedig második természetünké kell tennünk. «Mindazon napok, melyeken szentmisét nem hallgattam és a szent áldozáshoz nem járultam, rám nézve olyanok voltak, mint a leves só nélkül», mondá Msgr. de Ségurnek egy jámbor konvertita.

Tanulj meg jól áldozni. S hogy ezt megtanulhasd: áldozzál gyakran. Gyakorlat teszi a mestert. A jó áldozás elérésére szolgáló legjobb eszköz: a gyakori szent áldozás. Szalézi szent Ferencz a következő hasonlattal buzdította híveit a gyakori szent áldozásra: «Az ember azt végzi tökéletesen, mit sokszor tesz. A legjobb munkások azok, kiknek a legnagyobb gyakorlatuk van.»

Sok jámbor embert ismerek, kik nem áldoznak gyakran. Én bizony nem sokat ismerek. Ellenkezőleg sokról tudom, hogy a gyakori szent áldozás következtében lettek jámborakká.

Ne zavard össze, kedves olvasóm, a fogalmakat. Te azokat is a jámborak közé sorolod, kik csak rendes keresztény életet élnek. A rendes élet még nem jámborság. A rendes keresztény élethez elég, ha valaki a tíz- és az öt parancsolatot szószerint megtartja, vasárnaponként szentmisét hallgat, egyszer-kétszer áldozik, a vallást tiszteli és becsületesen él. A jámborsághoz ez nem elég. Ehhez megkívántatik, hogy az illető állandóan Krisztus szeretetében éljen, hogy az evangéliumi tanácsokat megtartsa, vagy legalább az erényekben bizonyos tökéletességre tegyen szert, igazán önmegtagadó, összeszedett és buzgó legyen, hogy mindezt az Isten iránt

való szeretet mozgassa, keresztjeit ne tekintse terhes igáknak, hanem Isten szent kezéből vett eszközöknek, melyek örök üdvösségére szolgálnak.

Mondd csak, kedves olvasóm, ismersz sok ilyen lelket azok között, kik gyéren járulnak a szent áldozáshoz? Nem gondolom, mert a kegyelmek szerzője nélkül nem lehet jámborságra szert tenni. A katolikus anyaszentegyház a jámborság lényegéhez mint szükséges kelléket kívánja a gyakori szent áldozást.

A tapasztalat bizonyítja, hogy ép oly lehetetlen gyakori áldozás nélkül szentnek lenni, mint tápláló étel nélkül erős, virágzó egészségnek örvendeni.

Reviczky Aladár C. M.

FEHÉRVASÁRNAPRA

Tudod-e, hogy kit vársz? Tudod-e vagy sejtéd?

Mámoros örömben reszket-e a lelked?

Érzed-e hogy pár perc s szived oltár leszén,

Az száll le reája, a ki Úr az égen!

Kit a porba hullva fél mind e világon,

Kit hirdet a fűszál, a madár az ágon,

Ki maga az Élet, Szépség, Jóság, Minden;

Tudod, ki jő hozzád? ... Maga a nagy Isten!

Gondoltál-e arra, mért keres fel féged?

Hisz mi vagy te? Ember. Lázongó a véred.

S bár kis szived még most sok rossz elől zárva,

Szunnyad benn az ember tenger büne vágya...

Tudod-e hát mért jő? A vezéred leszén,

Bátorit, ha reszketsz vészviharos éjen;

Beköti a lábad, hogyha füske vérzi,

Kicsi báránykát Atyjához vezérli.

Menj, repülj feléje, mondd hogy: Uram, várlak;

Kerestelek régen, epedtem Utánad!

Mondd, hogy nem félsz Vele, mondd, hogy mégysz utána.

Hogy az Övé szived minden dobbanása...

— Felzugott az ének, az oltár már fénybe,

Kicsi boldog lányka, menj repülj feléje

S ott az oltár előtt borulj le a porba:

«Én Uram Istenem! Nem vagyok méltó, hogy

Betérj hajlékomba».

Sárkány Magda.

❧ A madridi udvarban ❧

ÖFELSÉGE a Szentostya! Így nevezik, így köszöntik a spanyolok a legfölségesebb Oltáriszentséget. Az ő finom társadalmi érzékük nagyon helyesen jeleli meg a viszonyt, a mely az imádandó Oltáriszentség és az emberek között létezik. Hogy mily alattvalói hódolattal viseltetnek az Oltáriszentségben trónoló isteni Jézus iránt a pirenéi félsziget lakói, azt megtudhatjuk azon naplóból, melyet Luisa Ferdinanda bajor hercegnő irt. Ez a spanyol infánsnő gyermekkori emlékeit vonzó sorokban irta le. De halljuk őt magát, mint ápolja fiatal olvasóiban az eucharisztikus Jézus szeretetét.

«Mondhatom, hogy a katolikus spanyol nép sértetlenül s a maga egészében őrizte meg az Úr Jézusnak szentségi jelenlétében gyökerező mély hitet.

Minálunk szabadság uralkodik. Itten meg lehet adni a nyilvános tiszteletet a melylyel ő felségének a szent ostyának tartozunk. Különösen egy eset van, melyben az eucharisztikus hit szívet megindító módon s elemi erejével nyilatkozik meg s ez a mennyei utravalónak a betegekhez való vitelekor történik. Beláthatatlan nagy tömeg követi a szent ostyát a beteg házához, mintha csak megújulna a palesztinai kép, midőn Jézus betegeket gyógyítva s halottakat támasztva, nagy tömeggel járta be Jeruzsálem utczáit és Judea falvait. Ha spanyol hazámban ez a fényes népkiséret az őrséggel találkozik, az őrszem fegyvert kiált és tiszteleg. Hányszor történt meg madridi palotánkban, hogy a jól ismert vezényszót hallva, a királynak érkeztere gondoltunk. De azután mikor az ablakokhoz szaladtunk, láttuk a valóságot, hogy nem a király, hanem a királyok királya jött, mert hisz a katonák térdeltek; mi is letérdeltünk tehát és imádtuk ő felségét a szent ostyát.

Ha egy kocsi pappal találkozik, ki a mennyei utravalót viszi a beteghez, akkor a kocsiban ülők tüstént leszállanak és átengedik a hintót a Mi Urunknak és gyalog követik őt; és boldogok, büszkék, hogy a hintónak kíséretet adhatnak. A király maga legfőbb méltóságához mértén a legnagyobb alázattal gyakorolja ezt a szép szokást. Jól emlékszem például, hogy egy napon, midőn madridi palotánkban estebédre voltunk egybegyűlve, vártuk a királyt, a ki kis öcsémmei kikocsizott. Az idő már jól előrehaladt s az óra mutatója későre járt, úgy hogy én nyugtalankodni kezdeltem; egyszerre csak hallom, hogy a kocsi begördül az örkapun. Lerohantam a lépcsőházba, hogy öcsémnek elébe szaladjak. Meg akartam ölelni, de ő szabadkozott:

— Vigyázz, ne szorongass oly nagyon — mondá aggódva. Tudtam, mi történt.

— Hát mi baja volt a betegnek? — kérdeztem.

— Himlője — felelte egész nyugalommal. — Azután azt vélve, hogy reám nővére való tekintettel mentetegetnie kell magát, így folytatta:

— Nem tehettem másképen. Találkoztunk a szentséggel és természetesen fölajánlottuk a hintónkat és gyalog követtük őt egy égő viaszgyertyával, a mit a kezünkbe nyomtak. Beláthatatlan nagy utat tettünk; a legtekervényesebb utczákon át barangoltuk be Madridot, míg végre egy szegényes külvárosba értünk. Egy szurtos viskó előtt állottunk meg, azután fölkúsztunk egy a tekervényes csigalépcsőn a padlásra a beteghez; látása borzasztó volt. Elvégeztük a dolgunkat s utána gyalog tértünk vissza a parokjára: ez volt hát késedelmünk oka.

Az udvarnagyoknak s a palotahölgyeknek pedig, a kik aggódva várták a felség megérkeztét, maga a király mondotta röviden:

— A szentséget kísértük.»

Ezek után a hercegnő így folytatja:

«— De a királyné is nem egyszer adta erős hitének és mély áhítatának fényes tanujelét. Egy nyirkos hideg estén a színházba tartott; dús selyemruha volt rajta világos színű, gazdagon leomló uszálylyal, teleaggatva a legdrágább gyémántokkal. Hintója el volt zárva s így nem kellett az ártalmas levegőtől tartania; szépen behúzódott a puha ülésre s már előre gyönyörködött az operában, a melyet néhány pillanzt mulva megkezdének. Végtelenül szerette a zenét. A mint így elgondolkozott, egyszerre csak egy ezüst csengetyű hangja üti meg fülét: az Urat vitték. Az udvari kocsis hirtelen megáll, a lakáj leugrik a bakról, kinyitja a fényes üvegajtót s a királyné kiszállt belőle, hogy helyét átengedje ő felségének és a szentség buzgó szolgájának. Ő pedig gyalog követte a hintót, nem törődve azzal, hogy a nedves talaj ártani fog hófehér selyem uszályának, sem pedig azzal, hogy az operáról egészen elmarad. Mikor a beteghez érkezett, ez azt gondolta, hogy egy mennyei jelenés áll előtte, midőn azt a fényt és pompát látta, mely a királynéről sugárzott; végre fölismerte benne a királynét és haldokolva már esdeklő hangon csak azt kérte tőle: «Felséges asszonyom, kegyeibe ajánlom kis fiacskámat».

«— De még egy másik megható történetre is emlékezem — folytatja a hercegnő. — Egy napon a király a madridi parkban tette sétáját. Egyszerre egy hosszú tömeget lát elvonulni maga mellett s megérti, hogy oltáraink Istenét viszik egy keresztény szívének utolsó vigaszára. A király is gyertyát fogott a kezébe és követte a menetet mély és buzgó áhítattal s nem szégyenkezett belépni oda, a hova az Udvözítő is belépett: egy nyirkos sötét börtönbe. Egy szerencsétlen halálra ítéltnek vitték az utolsó vigaszt; gyónni és áldozni akart, hogy az Istennel kibéküljön. A többi

rabot sorba állították s bilincsek nélkül letérdeltették; a király közöttük foglalt helyet. Valóban megindító egy jelenet volt.

S most jön a megható. Midőn a szertartásnak vége volt, a király főlegyenesedett és fölkiáltott:

— Megbocsátott az Isten, én is megbocsátok.

— Viva el rey! — volt a válasz. — Éljen a király! — ismételték valamennyien a rabok sötét tömegében, s a jelenlevő nép soraiban. A beteg rab meggyógyult és szabadságát is visszanyerte —

És így van ez mindig. Ha a királyi palotának valamely szolgája beteg, akkor szintén magához veszi a legszentebbet. Udvari kocsi megy hat alabárdos kíséretében a palota templomába, hogy a legfölségesebbet elhozzák. Trombitaszóra egybegyül az egész udvar és égő gyertyákkal kísérik a szent ostyát valamennyien a beteg kamrájáig.

Husvéti időben a király hintaja állandóan rendelkezésére áll a papnak, a ki a díszörségtől kísértetve mindazoknak, kik betegség vagy egyéb baj miatt a templomba nem mehettek, maga viszi el az Oltáriszentséget. A házakat ilyenkor virágokkal, szőnyegekkel és lampionokkal diszítik föl és így fogadják az elrejtett Istent.

Ily lángolóan szereti Spanyolország a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Oh bárcsak örökké tartaná fönn az Úr ezt az erős hitet az én szegény elhagyott hazámban!»

Spanyol eredetiből: M. S.

A gyermekek gyakori áldozásáról.

LEGUTÓBBI cikkemben a szülők rossz példájáról, tehát külbenyomásról szóltam, jelen soraimban bemutatom a gyermeki lélektanból vett bizonyítékokat, melyek a napnál fényesebben világítanak.

Folyó év január 10-én a következő sorokat kaptam:

«Gyermekkoromban zárdában nevelkedtem, mert édes jó anyám korán elhunyt. A szentelt falak közt nagyon jól éreztem magam, mivel a *szentségi Jézus közelében* lehettem. Oly *boldog* érzés fogott el, ha arra gondoltam, hogy az Úr Jézussal egy földél alatt lakom. Alig voltam akkor tíz éves. Még ma is fülemben csengenek a «kedves testvér» szavai: «látogassák meg egy kicsit a jó Jézuskát, szenteljenek neki egy-két percet, ne hagyják oly egyedül.» Ma fájdalmasan gondolok erre az időre, hogy — ámbár be-bementem — *több időt* nem szenteltem az *Úr Jézus imádására*. Olyankor, mikor mégis ott voltam, *ki nem mondható, édes érzés* vett erőt rajtam az áhitatra keltő, szent csendességben. Szinte rossz volt, ha már el kellett hagyni a kis kápolnát. Már *ebben az időben áhitoztam*

a gyakori, szent áldozás után, de csak az utolsó évben engedtetett meg... X. V.»

Ilyen a gyermeki lélek: ösztönszerűen áhítozik, vágyódik, kívánczik a szentségi Jézus után. Boldog, hogy vele egy házban lakhatik, hogy sokszor meglátogathatja, hogy édes érzés vesz erőt rajta jelenlétében. Vágyik vele gyakran egyesülni. Ilyennek teremtette Isten az emberi lelket. Amint a gyermek ösztönszerűen keresi anyját, úgy a lélek Megváltóját.

A gyermek megérti, fölfogja s főleg megszereti az eucharisztikus Jézust. Megsejti, hogy hogyan szeretheti őt legjobban: ha vele egyesül, vágyódik tehát a szent áldozás után.

Mely szülő, mely hitoktató lenne oly szívtelen e vágyat, e boldogságot összezúzni, a gyermek eszményképét széttépni s gyarló földi kifogásokkal visszatartani őt az isteni fejlődéstől, becsapni előtte a mennyország ajtaját s a nyomorult világnak sarába tiporni?...

Reviczky Aladár C. M.

Gyermekekről a gyermekeknek.

Beszélgetés a XVII. századbeli Franciaország egyik kastélyában. Szent Chantal Francziska már kis gyermek korában is okos leánya volt. Még csak öt-hat éves volt, mikor egy nap egy előkelő kálvinista úr meglátogatta Francziska szüleit. Vallásról s az Oltáriszentségről is beszélgettek. Egyszerre csak a kis Francziska bátran odaáll a kálvinista úr elé s ezt mondja neki: «Maga pokolba fog jutni». «S ugyan miért, kicsikém?» kérdé a kálvinista úr. «Azért, mert az Úr Jézust hazuggá teszi. Ha a királyról azt mondaná: hazudik, fölakasztanák magát. Pedig maga az égi királyról mondja, hogy hazudik. Jézus azt mondta: Ez az én testem! Maga meg azt mondja, ez nem Jézus teste.»

Utóbb a kálvinista úr ki akarta békíteni a haragvó Francziskát s cukrot adott neki. Francziska azonban a kályha tűzébe dobta a cukrot s azt mondta: «Igy fognak égni a pokolban, a kik nem hisznek az Úr Jézusnak!»

Boldog Imelda első áldozása. A csodaszép Bolognában éltek réges-régen a világszerte híres Lambertiniek. Ennek a családnak volt sarja ötszáz évvel ezelőtt a kis Imelda, akit mindenki úgy ismert Bologna utczáin, mint egy angyaljóságú, aranyos gyermeket; mert hát gyermek volt, alig tizenegyéves, csupa jóság, csupa szerénység, senkire nem haragudott, senkit nem bántott; körülötte mennyország lett a föld s ő úgy is járt a földön, mint a fényes mennyországban. Mondom, tizenegyéves volt csak, de ő a kolostorba ment a domonkos apácák közé; épúgy, mint Béla király leánya, szent Margit itten, édes hazánkban, a Nyulak-szigetén. Tetszett Imeldának az élet, csak egy baja volt: nem mehetett még áldozni; azt mondták, nagyon fiatal, hozzá még gyöngye is. Hogy elnézte ő azokat a fátyolos apácákat, a mint az Úr asztalához járultak áldozni tömjénes illat-

ban, ragyogó gyertyáknál. Ilyenkor az ő szemei is ragyogni kezdtek, könnyecseppek ragyogtak rajta s keservesen zokogott, hogy ő miért is nem áldozhatik. Hej, ha majd megnő és nagy lány lesz belőle, hogy fog ő az oltárhoz szaladni a jó Jézushoz, a ki oly kegyesen tekint le reája! Így gondolkozott a kis Imelda s mind hangosabban dobogott a szive; meghallotta az Úr Jézus is s leszállt szépen hozzá, mert ime, az oltárról, mint fehér galamb, egy kis ostya repült feléje s ott lebegett fölötte. Ő megbámulta ragyogó szemével s mozdulatlanul ott térdelt örömeiben. Bámultak az apácák is, a miséző pap is s csakhamar megértették az Úr Jézus parancsát, a ki ilyenképen adott engedelmet az első áldozásra. Odament hát a pap s fogta a lebegő kis ostyát, az Úr Jézus szent testét s reá tette a kis Imelda ajkaira. A leányka fölsikoltott örömeiben s a mint megáldozott, eszméletlenül ott terült el hófehér fátyolában; meghalt, az angyalok fölvitték a mennyországba.

A pápa megtudta a csodát s az örök szeretetnek eme kis áldozatát boldoggá avatta.

Hitvédelem a vasúton. Belgium a hitvédelem hazája. Hirneves írók azt is mondják róla hogy a középkor óta ez az ország az Eucharisztia klasszikus földje. Hát ezen a klasszikus földön történt meg a következő esemény. 1895-ben történt, hogy egy első áldozó utazott Namurból Brüsszelbe; a gyermek könyvéből olvasgatott, midőn egy előkelő, fehérszakállú, arany szemüveges úr lépett hozzá. «Mit olvassz, fiatal barátom?» kérde a gyermeket. «Egy néger fiú érdekes történetét olvasom, a ki nagy akadályok között részesült a szent keresztségben és a szent áldozásban.» «Hát te áldoztál-e már?» «Épen most készülök reá.» Hát mondd csak, mit hiszel te a szent áldozásról?» «Hiszem, hogy a kenyér szine alatt Jézus Krisztus szivembe költözik.» «De ez lehetetlen.» «Istennél semmi sem lehetetlen. A ki a világot semmiből teremtette, az bizonyára át tudja változtatni a kenyeret szentséges testévé és a bort szentséges vérévé.» «Ha van Isten, úgy megteheti; azonban ki látta az Istent? Én tanár vagyok és az egész természetet átkutattam, de sehol semmi nyomát nem találtam az Istennek.» «Akkor ön nem is akarta megtalálni az Istent. Hiszen minden kis virág Isten bölcsességét hirdeti s azután a nagy világot mégis csak kellett valakinek létrehoznia. Magától semmi sem lett, ép úgy, mint egy épület sem jön létre önmagától.» «Fiú, te még fiatal vagy ahhoz, hogy engem oktass. Én egyáltalán csak azt hiszem, a mit látok.» «Nos, látta már ön az eszét? Aligha! És így föl kell tételeznünk, hogy önnek nincs esze.»

A tudós sarokba volt szorítva; erre nem tudott megfelelni. A kik a vasúti kocsiban voltak, tapsoltak és éljeneztek s ezt mondogatták: «Helyesen van, jól megfelelt neki!» Mindenki odament és gratulált a kis apologétának.

A vonat is vigan prűszkölt s zakatolt tova, a kis hitvalló pedig, mint valami diadalkocsin robogott be a brüsszeli pályaudvarba.

(Oktató Népkönyvtár.)

A vasember és leánya. Nem valami mesebeli vasemberről van szó, hanem az ujabbkori német birodalom vasemberéről, Windthorst Lajosról. Ő volt az a Windthorst, a ki körülbelül félszázaddal ezelőtt egy berlini söröspinczében jóbarátjaival összejött s komoly, lelkes beszéd mellett megvetette a hatalmas centrumpárt alapját. Később ezzel a centrummal vívta

meg Bismarck, a vaskanczellár ellen a kulturharczot is olyan időben, midőn zsandárok feltörték az oltárokat, szuronyok mellett vitték a törvényszékhez az Úr testét. Rettenetes idők, de dicsőséges idők is voltak azok. Az Oltáriszentségért, a szabadságért, az Úr szolgálóiért folyt a harc. Windthorst úgy küzdött, mint egy oroszán. S mi adott neki erőt erre? Mi tette őt oroszlánná? Olvassuk az alábbi levelet s megtudjuk.

«Édes Annuskám! Sohase feledd el édes gyermekem életed legszebb napját, első szent áldozásod boldog pillanatát. Tartsd meg hiven mindörökké, a mit ezen a napon fogadtál. Meglásd, az Isten megsegít, erőt és vigaszt ad neked, olyant, minőt az emberek adni nem tudnak. Imádkozzál és dolgozzál, imádkozzál édes szüleidért. Isten veled kis leánykám. Hannover, 1857. szeptember 12. Szerető atyád Windthorst Lajos.»

Az iskola porából. Az iskola porából került ki az a ragyogó szép költemény, melyet lapunk hasábjain ezen cím alatt olvashattok: Fehérvasárnapra. Fehérvasárnap, ez a ti napotok; igazi gyermeknap, egészen a tietek, a mint április 2. és 3. is a tietek volt. Akkor százezrek hullottak öletekbe, de mi ez az isteni kegyelem aranyesőjéhez képest, a mely április 26-án, fehérvasárnapon reátok fog hullani! Fehér ruhák, ragyogó gyertya, virágillat, tömjénfüst, szívhez szóló beszéd, tündöklő szemek, kipirult arcok, az orgona bűg, megszólal a harang s jön az Úr Jézus diadalmenetben, szájról-szájra száll: ehhez írta a szép kis költeményt a szerző, egy polgári leányiskolának tanulója. Megírta az iskola porában, hogy boldog kicsiny testvérei, kik most mennek először áldozni, ott is megőrizték lelkük gyémántragyogását, ártatlan szívük jóságát.

A jó fiúk barátja. Kis könyvecske van a kezemben, ez a címe: Jámbor gyermek. Grátzer Pius benczés tanár írta Esztergomban, ottan, a hol mintaképeteknek, szent Imrének bölcsője is ringott. Minden megvan benne, a mit egy jó katolikus fiúnak tudni kell; Pistike első áldozása is ebből a könyvből való. Irjatok Buzárovits Gusztáv könyvkereskedésébe Esztergomba s megkapjátok 70 fillérért. A ki pedig már gimnáziumba, vagy reálba, vagy polgáriba jár, hozassa meg az «Ifjúsági Kalauz»-t, mely most jelent meg a «magyar Sion ormán», a hol sokszor gondol reátok jó barátotok, a könyvnek szerzője. Kapható ugyanott 40 fillérért.

Elmélkedések az evangéliumról.

Prohászka Ottokár könyve.

NAGY könyvek husvétkor születnek. Ilyen ez a könyv is, melyet az ősi koronázó város apostola, Prohászka Ottokár püspök adott az Úr Jézus imádóinak kezébe. Az evangélium a szentségi Jézus élete története. Az evangélium minden egyes szava, mindmegannyi kis szikra, a mint lángra lobbant Prohászka Ottokár lelkében. Vedd és olvasd! mondotta az angyal szent Ágostonnak Milanóban és szent Ágoston elővette az evangéliumot. Vedd és olvasd! Ezt mondjuk mi is olvasóinknak Prohászka Ottokár könyvéről.

Olvassuk el a gyönyörű elmélkedést a szent áldozásról, melyet az

Úr Jézusnak az utolsó vacsorán mondott szavaihoz csatol alábbi beosztással:

***

Hálaadás a szent áldozás után.

a) Első mélységes hódolatom: Jön a király, a Fölség! dobog a szívem s csuklik a térdem. Mekkából jövő zarándokjáratok elé borulnak a mozlimek, hogy lovak, tevék menjenek el rajtuk. Bevonuló királyom elé terjesztem ki érzelmeim szőnyegét, eléje szórom virágaimat. — Por vagyok, tehát lábaid alá való. — Majd ismét a trónon, szívem trónján ülő királyt látom, ki szeretettel nézi törekvésemet. Mily vízió! Mily hegyek, montes Dei! — De végre is az emberséges Úr előtt állok és hajlékomba vezetem; tiszta a házam, muskátli és szegfű van ablakaimban: Üdvözlégy! Leborulok előtted, mint Ábrahám, mint Judith, mint Szalome... mint szűz Mária

b) Azután kitör lelkemből a dicséret; mert itt a mennyország, kell tehát bele angyalának, a «szent-szent-szent». S hol vannak az angyalok? Ah Uram, még próféta sem vagyok, hanem gyarló szívű szolgád csak. De azért a tilinkót meg nem veted. Angyalok énekeltek fönt, pásztorok tilinkóztak lent. Szívemben is visszhangzik a Glória... A szeretet kemen-czejében vagyok és a három ifjúval énekelek! Nem fojtom el dalaimat!

c) Megnyugszom, megpihenek e keblen, egyesülök vele szeretetben. Minden szerető így tesz, átkarol, átölel, csókot ad s te is vártad azt Simon farizeustól s nem kifogásoltad Judásban sem, «Haec requies mea». Érzem, hogy szeretsz Uram! Elfelejttem szívem változandóságát s élvezem a te változhatatlan, örök szeretetedet. S te eltűrsz, sőt mondod: ne kelt-sétek föl szívem szerelmesét, hadd pihenjen nálam. Ó szívem, hát elszakadhatnám valamikor Jézustól?! Még a gondolat is bánt; gondol-e a jegyes válásra az oltár előtt? Hát én sem gondolok, bele élem magamat Jézus szeretetébe és boldogságom lesz öntudatlan feltétele hűségemnek.

Szentek gondolatai.

Semmi készületlenség, a halálos bűnt kivéve, sem képes megakadályozni az áldozás hatását.

Colombière.

***

A szent áldozás ugyanaz a léleknek, a mi az elalvó tűznek a fuvás.

Boldog Vianney János.

***

Visszatartani magunkat a szent áldozástól, mert nem érzünk az angyalok kenyérének vételénél gyöngéd áhítatot, annyi, mint önmagunkat halálra ítélni azért, mert nincsen mézeskalácsunk.

Loyolai szent Ignác.

***

A mint az Oltáriszentség az üldözés napjaiban a hősiség iskolája volt, nem lesz-e a közönséges életben is a férfiasság iskolája?

Coube S. J.

EMELJÜNK TRÓNT AZ ÚRNAK.

Felhívás a magyarországi papsághoz!

A magyarországi papság Imaegyesületének tagjai által 1907. augusztus 26-án Pécsen megtartott értekezlete Wajdits Gyula prépostkanonok indítványára elhatározta, hogy a Budapesten épülő *Örökimádás-templom* számára a magyarországi papok hódolata jeléül és kizárólag csak a papság adományaiból, *díszes monstrantiát* ajánl föl a Szentségi Üdvöztőnek.

A monstrantia, melyet Medits Nándor lazarista házfőnök igazgató tervezett és a mely az Oberbauer utóda cégére van bízva, *már munkálatban van*. Dúsan megaranyozott tiszta ezüsből készül. Magassága 75 cm. Kivitelére mintegy 4—5000 korona szükséges.

Alapeszméje: Jézus Krisztust az Atyaisten és Szentlélekisten határtalan szeretetében adta a bűnös és szenvedő emberiségnek. Ezen eszmének megfelelőleg a monstrantia a Szentháromság három személyét tünteti föl. Fölül az Atyaisten, középen az Oltáriszentség, melyet a Szentlélekisten galambalakja (lunula) tart csőrében. A korong külső része csupa *szivekből* (a felajánló papok szivei) áll. A szivek, melyeket egy töviskoszorú vesz körül, mind a Szentség felé fordulnak. A monstrantiát az Immakulata, szent József, szent Paschalis, szent Tharsicius és angyalok szobrai és szent István király, szent László király, szent Imre herceg, szent Margit, szent Erzsébet, szent Gellért mellképei díszítik.

A monstrantiára *még a következő drágakövek szükségesek:* a) a lunulára kis gyémántok nagyobb számban, b) a nodusra 8 szép nagy opál, c) a nodus alá 8 rubin és 8 smaragd, d) a koszorúba 18 gyémánt, e) a tartókra 22 drágakő, f) a boldogságos szűz Mária és szent József szobrai fölé egy-egy gyémánt.

A drágaköveket és az egyéb szükséges költségeket *tőled kérjük, tőled várjuk, édes magyar hazánk feldő papsága!*

Bizunk az Ur Jézusban, hogy reményeinkben nem csalatkozunk! A költségekre eddig mintegy harmadfélezer koronánk van. Még legalább is ugyanennyi szükséges.

Az adományokat dr. Hanauer István lelkiigazgató Budapest, IV., központi szeminárium — *kérjük küldeni.* — Budapest, 1908. Szent József ünnepén.

Az Imaegyesület magyarországi igazgatósága.

Magyarország és a nagyvilág.

Az orczyfalvi hős pap. A napokban hunyt el Csintalan József, arany-misés áldozópap, az orczyfalvi hivek lelkes, derék plébánosa. Nagy ember volt, nagy időket élt át s hangyaszorgalommal munkálkodott utolsó órájáig. Mindenre kiterjedt figyelme, köztevékenysége ép oly sikeres volt, mint apostoli buzgalma; a legparányibb gyermekkel, a legutolsó beteggel is szívesen foglalkozott. Más nemzetiségűek, más vallásúak között élt, egy célja volt: őket Krisztusnak megnyerni. 1866-ban és 1873-ban kitört a kolera. Rémműlet szállotta meg az embereket; de a kötelességtudó férfiú nem vesztette el lélekjelenlétét, hanem mint Borromei szent Károly Milánóban a pestis ideje alatt, úgy működött ő a délvidéken. Pádén ő lett a járvány-bizottság elnöke; erős kézzel fogott a munkához és félelmet keltő hősiességgel. Vele történt meg az a hősi eset, mely nevét az országban híressé tette: egy kolerabeteget áldoztatott, de ez a szent testet az első pillanathon kihányta; a hős pap leborult s magához vette a szent ostyát, mert tudta, hogy az Úr teste neki nem árthat. Ez az élő hit legyen sokaknak példaképe.

A betegek városa. Gyulán, Békésmegyében egy hatalmas épülettömeg fogadja a vasuton érkezőt: a József Szanatórium, a melynek megteremtésén az egész ország közreműködött. Csak egy virágszálat! Ezzel a jelszóval indultak meg a gyűjtések utakon, utczákon, egyletekben, templomokban a múlt évben, mindenszentek ünnepén s azóta a szegény tüdőbetegek szívják a jótékony virágok illatát, a mit százezerek adományoztak. Dr. Lukács György volt kultuszminiszter, a Szanatóriumegylet elnöke ezért a műért él-hal, hogy semmi se hiányozzék a szegény betegeknek. Van minden: épület, ápolók, modern berendezés és higiénia, csak egyet akar még Lukács György. Minden van, csak egy hiányzik. Ha a betegek kinéznek a tágas ablakokon és szívják az ózondús levegőt, látnak tiszta falakat, lombos fákat, sürgő-forgó személyzetet, csak egyen nem pihenhet meg a szemük; a mi leginkább kellene: nincsen még torony, nincsen kápolna, nincsen templom, a honnan kedves harangszó jelentené a tüdőbetegeknek, hogy velük van a lelkek mindenható orvosa, Jézus Krisztus. Most költöztek le Budáról szent Ferencz leányai a gyulai szanatóriumba. Van már felszerelés, a Központi Oltáregyesület, a kalocsai s a többi egyletek küldöttek ruhákat, fényes szentségtartót. Csak szentség nincs még, templom nincs még a betegek városában. Ezt ne vonjuk el a tüdőbetegektől, mert akkor a levegőt vonjuk el. Adakozzunk a gyulai József Szanatórium templomára s küldjük adományainkat minél gyorsabban a József Szanatóriumegyesület irodájába, Budapest, IX., Lónyay-utca 47.

Körút az országban. A hercegprimás érseki megyéjében elrendelte, hogy a husvéti áldozási idő ezentúl nagyobbjt első vasárnapjától ne áldozócsütörtökig, hanem pünkösdi utáni vasárnapig, Szentháromság vasárnapig tartson. Bő alkalom van tehát, hogy kiki — úgy mondjuk — tagsági díját lerója. A ki egy évben egyszer husvétkor sem áldozik, nem tesz eleget az anyaszentegyházban tagsági kötelezettségének. Pedig ki kell tartanunk a szent áldozás mellett, akkor tudunk csak áldozatokat hozni mi is a haza oltárára. Ez ad önérzetet a katolikusnak, ez teremti meg a katolikus

öntudatot. Bizonyítja a Barkóczy-eset; egy nap alatt talpra állott az ország és győzelmet arattunk. Sok van, a mit még túrnunk nem szabad, az élet kenyere adjon önérzetet. Azt sem kellene túrnunk, hogy mozikban Jézus Krisztus életét, az utolsó vacsorát adják elő zongoraszó mellett. Állítólag olyan nagy az áhítat ilyenkor a mozikban, hogy templomban képzeletben magát az ember s még a zsidók is sírnak. Krokodiluskönyvek. Talán bűnbánat akar lenni azért a tengersok bűnért, a mit egész év alatt e bűnbarlangokban Jézus ellen vétének. Sok a mozi. Hej, ha annyi templom volna a fővárosban, szivesebben jönne a nép oda: Templomok kellene nekünk, így segítsünk rajtunk! Ha minden utcanegyedben lesz templom, akkor hirdethetjük majd a mindennapi szent áldozást; ez ugyanis csak akkor volna megvalósítható, ha a templom az ember lakásától egy ugrás. De hála, építkezünk. Budapest kertvárosában, a Zuglóban működik a templomegylet; a Rákóczi-kollégium temploma a fővárostól 10.000 korona segélyt kapott; a Regnum Marianum kápolnijára most gyűjtenek; lesz templom a Tisztviselőtelepen, lesz az Imre-kollégiumban a Fehérvári-uton. A külterki tornatermekben is vannak vasárnapon misék, legalább megértetik a hívőkkel, hogy másképp volna ez, ha templomra gyűjtenénk. Tornaterem! Eszembe jut Győr, megint valami szabadkőműves kapczáskodás, mint a Barkóczy-esetben. Az állami polgári fiúiskola új épületének tornatermében is katolikus istentiszteletet tartanak, ezen botránkoznak meg a győri protestánsok s protestálnak Apponyinál, holott budapesti atyánkfiai maguk is tartanak kálomista istentiszteletet tornatermekben. Hogy ilyen dolgok az ujságba kerülnek, az épen nem baj, mert legalább megtudjuk, hogy hol és mikor van szentmise, mert eddig a hívő közönség azt sem tudta. Örömmel említjük, hogy a hercegprimás, az erdélyi püspök és többen a püspöki kar tagjai közül kiadták kárleveleiket s elrendelték ujólag, hogy a főpásztori intézkedéseket ez irányban lelkiismeretesen hajtsák végre mindenütt s a szentmiséknek, prédikációknak, litániáknak, szentségimádásoknak sorrendje a templom ajtajára látható plakátokon kifüggesztessék. Erdély apostoli lelkű püspöke zsinatot tart, mely új lökést fog adni az eucharisztikus mozgalmaknak is.

Páris. A kulturharcz, mely az Oltáriszentségért folyik, még nem aludt el, a tűz lappang s nem tudni, mikor fog kitörni. De hála, a mult napokban eltűnt a francia föld színéről az utolsó szakadár hitközség is, azok a bizonyos «szabad», «gallikán», «apostoli» hitközségek, melyek a kulturharcz nyomása alatt keletkeztek. Vége tehát a bizarr szertartásoknak, az Üdv hadseregéhez hasonlóan nem fogják már többé csinatratta és táncz mellett ünnepelni «apostoli egyszerűségben» az «Úr vacsoráját». Hogy ilyen Párisban megtörténhetett, az nem csoda. Hiszen tudjuk, ott már mohamedán mecset is van valamelyik avenuen; azután buddha pagoda is van, sőt Clémenceau tavaly büszkén hordta husvétra a buddha krizantémot gomblyukán és bement a pagodába, mert ez az ósdiság neki jobban tetszett, mint az Oltáriszentség ragyogása. De mindez semmi. Van egy más dolog is. Tetszik tudni Zoláról, az esslingeni győzőnek, Montebello hercegnek «legyőzőjéről» van szó; arról a Zoláról, a ki Rómáról és Lourdesről, az isteni kegyelemnek eme két leggazdagabb kincséről egy olyan könyvet írt, melylyel az istenkáromlást irodalmi műfajjá avatta. Es ez a Zola, a ki a francia forradalom alatt mint népének megrontója a

nyaktiló alatt végezte volna be életét, állj meg világ! — belekerül a Pantheonba a halhatatlanok közé. Mi is az a Pantheon? Páris védőszentjének, szent Genovévának volt temploma, de a forradalom ledöntötte oltárait és a dicsőség nemzetének adták át a szent helyet, a hol mindaddig Jézus Krisztus, az élet kenyere lakozott. És most ide kerül Zola; az a Zola, a ki soha Jézus Krisztust meg nem értette, megérteni nem akarta. Bejárta Lourdest, Rómát, Palesztinában is járt, fönn volt a Kálvárián is. S mit tett a Kálvárián? A míg kísérői megilletődve csüngtek a szentelt hantokon, a melyet az Úr vére öntözött, Zola a tőle telhető cinizmussal a földön heverő furcsa teveganejra figyelmeztette utitársát. S ez nevezte magát költőnek, írónak, a kit még a kereszt árnyéka sem ihletett s a ki most egy oly templomban fog nyugodni, a hol évszázadokon át mutatták be a szentmisében a kereszt főnséges áldozatát. Oh ez nem Zolának való légkör. Jól mondja róla Negri: Imponáló volt s megtermett, mint India elefántja, mely ott dúskál, tapos a buja őserdők bozótjaiban, de a Himalájára nem tud följutni. De a Golgotára sem, oda eucharisztikus lélek kell, oda szárnyak kellenek!

A notredamei szent biboros. Nagy halottak közé kell számítanunk Richard biborost, Párisnak nemrégiben elhunyt érsekét. Ravatalánál többek ajkáról rebhent el ez a szó: a szent biboros. Richard megérdemli; határtalanul szerette a francia népet, így szeretni csak az Oltáriszentség, az örök szeretet taníthatta meg őt; az oltár árnyékában nevelkedett, onnan szövődött élete, melynek utolsó évei fölforgattak egy egész századot. A kulturharcz dühöngött újra Franciaországban s ennek volt hőse, ennek volt vértanúja a párisi érsek. Hiszen elődjei, Affre és Darboy tényleg vértanúk voltak, ott haltak meg a barrikádokon; az ő szellemük élt az elhunyt érsekben. Minek üzent hadat Combes és Clémenceau? Az Oltáriszentségnek, a templomoknak, a papoknak, a szerzeteseknek s mindannak, a mi a szentség szolgálatában állt. S mit védett Richard? Az Oltáriszentséget. Rettenetes idők! látni a népet, a mint védi templomait kétségbeesetten a szuronyok között; nevetséges idők, midőn a nyárspolgár tisztviselő feltöreti az oltárszekrényt s leltározza a szent ostyát. Ezek már a végletek. A hol a szentséget is bántják, oly országban kihalt a szabadság. Egyedül e katholicizmus küzd még ezért Franciaországban. Richard érsek megyéjében egy pap misézett. Már a szent leczkénél volt, mire odajön a rendőrtisztviselő s kérdezi: van-e neki a közigazgatási hatóságtól a misézésre engedélye. A pap azt mondta, hogy neki csak Jézus Krisztus apostolainak utóda, Richard érsek parancsol, ettől pedig van engedélye. Ez nem elég, volt a válasz, hagyja abba a funkciót! Vive la liberté! Éljen a szabadság! Ez volt a pap válasza s tovább folytatta a szentmisét. Ez a kis korrajz megmagyarázza Richard egyéniségét is. A kenyérért folyt a harc ő alatta, az élet kenyéréért s ez a kenyérharcz vitte őt a sírba, de eszméi győzedelmeskednek! Fényes temetésére összejöttek Európa főpapjai, eljött Angliából Bourne, a londoni érsek is.

Röptében a nagy világ körül. Franciaország ünnepelni készül, Besançonban ez év májusában, eucharisztikus kongresszus lesz a faverney-i csoda emlékére. — Londonban nagy az előkészület a pápa jubileumára, az ottani hölgyek száz aranyozott ezüst áldoztató kelyhet küldenek a Szentatyának a vatikáni világkiállításba. — Kétszázötven éve körülbelül, hogy angol

király katolikus misén nem volt jelen; most volt az első alkalom. Edvárd király és a királyné a portugál követségi templomban részt vettek a Don Carlosért mondott gyászmisén, mire a protestáns szövetség fölajdult és szokása szerint protestált. Az angol király nem ily merev. Loyalitásának tulajdonítható, hogy megsemmisítette a régi rendelkezéseket s engedélyt adott rá, hogy háromszáz év után először tartsanak újra a katolikusok szentségi körmenetet London utczáin. — Túl az Óceánon benn vagyunk New-York forgatagában; a fekete kéz erősen működik; az anarkisták minduntalan a templomokba tolakodnak, Gibbons biborost is fenyegetik. Heinrichs atyát, az anarchista Guarnaccia áldozatát, kiről mult számunkban megemlékeztünk, hallomás szerint boldoggá fogják avatni. — Amerika büszke flottájára, mely ott evez a Csendes-Óceánon. Azt mondják a matrózok majdnem mind derék katolikus legények, a kik szorgalmasan hallgattak szentmisét s ez meglepte a rio de janeiroi biborost is, a ki meg is dicsérte a derék matrózokat, midőn Braziliában horgonyoztak.

Jubileumi Közlöny.

A K. O. E. választmánya, mint az Országos jubileumi bizottság végrehajtó közege, márczius hó 23-án délután három órakor rendes havi gyűlését tartotta örgróf Pallavicini Edéné és Káner Károly apát, az országos bizottság igazgatójának elnöklete alatt. Igazgató bejelenti, hogy a biborosprimás a pápai jubileumra küldendő péterfillérek templomi gyűjtésére nagybőjt ötödik vasárnapját, április 5-ét tűzte ki. A székesfőváros templomaiban a gyűjtést az országos bizottság megbízásából a Központi Oltáregyesület választmányi tagjai és terjesztői fogják végezni. A gyűjtés lebonyolítása érdekében minden templomban

külön gyűjtő-bizottság fog alakulni, melynek tagjai fölváltva fognak a gyűjtőasztalnál működni. Az asztalokon külön táblák jelzik a gyűjtés célját. A templomi bizottságok tagjai érintkezésbe lépnek a plébániai hatóságokkal, illetőleg a szerzetházak főnökeivel a gyűjtés érdekében. Minthogy az Oltáregyesület választmányi tagjai és terjesztői ezen vasárnapra főpásztori engedélylyel a Regnum Marianum kápolnája javára is gyűjtést rendezni szándékoztak, ez utóbbit a pápai jubileumi gyűjtés javára a Regnum Marianum igazgatójával egyetértőleg más vasárnapra halasztották. Ezek után a jubileumi végrehajtó bizottság a kiállítás ügyével foglalkozott.

*

Mikor lesz a jubileumi kiállítás?

A bizottság úgy határozott, hogy a jubileumi kiállítást a Központi Oltáregyesület rendes évi kiállításával együtt folyó évi *április hó 30-án* rendezi. Eleinte az volt tervbe véve, hogy a kiállítást, tekintve annak nagy arányait, országos jellegénél fogva és ünnepi jelentőségéhez mérten, a fölszentelése előtt álló Örökimádás-templom csarnokaiban fogják

rendezni. De a templomi munkálatok oly előrehaladott állapotban vannak, hogy a festőállványok eltávolítása lehetetlen; ezek folytán a templomban tovább folyik a sürgős munka, a kiállítást pedig az Országos Jubileumi Bizottság szokott helyén, a Központi Oltáregyesület palotájában rendezi. A kiállítási tárgyak már rendezés alatt vannak. Időelőtti még azoknak nagy mennyiségéről és művészi kivitelükről beszélni. Az ország is megmozdult; napról-napra jönnek vidékről a becsesebbnél becsesebb küldemények, melyek fényes tanúságot tesznek a magyar katholicizmus hithű buzgalmáról. Föl a munkára! Az egész vonalon talpra állott a magyar katholicizmus, mutassa meg az eucharisztikus tábor is, hogy van bennünk erő, tehetség, szorgalom, lelkesedés és akarat!

Az országos bizottság kéri a vidékieket, hogy gyűjtőleveiket a péterfillérekkel s az ajándékozott tárgyakkal egyetemben április második felében *lehetőleg husvétig az Országos Jubileumi Bizottság központi irodájába Budapest, IX., Üllői-út 77. küldeni sziveskedjenek.*

*

A pápa vasárnapja. Mindenre van vasárnapunk; gyermeknek, betegnek, szanatóriumnak, utóbb már a sajtónak is segítségére siettünk; hol kápolnákra gyűjtöttünk, hol szegényházra, szóval áldoztunk szép célokra, a mint azt felebaráti szeretetünk, eszményi lelkesedésünk sugallta. Most is volt egy vasárnapunk, fényesebb valamennyinél: a pápa vasárnapja. Egy vasárnapot viszonzásul csupán azért, a miről a magyar történelem oly fényesen beszél: a római szentszék gazdag ajándékaiért, egy ezredéven át! Magyarország hercegprimása április 5-ét tűzte ki a péterfillérek templomi gyűjtésére;

ezen a napon százezrek tették le tiszta szívvel adott péterfilléreiket az Úr oltárára, Krisztus helytartójának. Budapesten a Központi Oltáregyesület tagjai rendezték a gyűjtést az összes templomokban, kiterjesztve figyelmüket még a legkisebb kápolnára is. A koronázó Mátyás-templomban maga az Országos Jubileumi Bizottság elnöknője, örgróf Pallavicini Edéné rendezte a gyűjtést, a többi templomokban pedig a gyűjtőbizottságok elnökei a következők voltak: A várplébánián báró Skerlecz Károlyné, a krisztinavárosi templomban Zubriczky Józsefné, Tabánban Miskó Józsefné, Viziváros Szentannában Lorenz Adél, Vizivárosban a kapuczinusoknál Gervay Lujza, Országuton a Szent Ferenczrendieknel Láng Margit, a belvárosi főplébánián Kiss Aladárné másod-elnöknő, a Lipótvárosban gróf Biszingen Ottóné, a Terézvárosban Rejtő Sándorné, az Erzsébetvárosban gróf Széchenyi Imréné, a Józsefvárosban Éberling Józsefné, a Szent Rókusban Kraemer Gézáné, a Ferenczvárosban gróf Almássy Dénesné, Kőbányán Herfort Irén és Ilona, Kálvárián gróf Csáky Gyuláné és Skerlecz Mária bárónő, Domonkosoknál gróf Cziráky Jánosné, Ferenczrendieknel Cziráky Lujza grófnő, Szervitáknál Ghyczy Ida, Szent Szívtemplomban gróf Zichy Nándorné, Karmelitáknál Balás N.-né, Kegyesrendieknel Balla Lászlóné, Lazaristáknál Cseley Józsefné, Angolkisaszszonyoknál Barkóczy Ilona bárónő és Kvassay N.-né, Egyetemi-templomban Seldeneck Fanny bárónő, Herminakápolnában Zichy Livia grófnő, Jó Pásztor zárdában Jungmayer Mihályné, Erzsébet apáczáknál Gervay Lujza, Temető kápolnában Ruffy Pálné, Rákosfalván és Rákosszentmihályon Madaras Józsefné.

Egybegyűlt 3538 kor. 25 fill.

Lelki zarándoklat Lourdesba! Ez a jelszó hangzott el Bolognában, a hol a nemzetközi jubileumi bizottság fáradhatatlan energiával működik, hogy X. Pius pápa jubileumát örökké emlékezetessé tegye. Róma és Lourdes két gyújtópontja a világnak, a hol az isteni kegyelem égi sugarai lángra gyújtják az emberi sziveket. Lehet-e szebb, lehet-e méltóbb, mint a két focust összekötni a két jubileumot egyszerre ünnepelni. Hiszen Jézus elválaszthatatlan Máriától. X. Pius is első szentmiséjét Mária ünnepen, a fájdalmas szűz Anya ünnepén mondta. Ezen a kettős jubileumon dolgozik most Acquaderni gróf, a Bolognában székelő bizottság elnöke. Magyarországon a Mária-kultusz apostola, Tóth Mike, a szűz Mária virágos kertjének szerkesztője bontotta ki e zászlót Kalocsán s megadta az első lökést a két jubileumnak egyesítésére. Az Országos Jubileumi Bizottság az ő közvetítésével összeköttetésbe is lépett a bolognai központtal s legközelebb ki is dolgozza a jubileumi programnak eme legujabb pontozatát.

A legszebb jubileumi ajándék. A legszebb ajándék a pápa jubileumára s a mellett a legmaradandóbb, a legfényesebb, a legsikeresebb maga a gyakori szent áldozás. Tegyük meg mindent, hogy minél fényesebb, minél gazdagabb legyen a jubileum; de ajándékaink koronájaként maga az I. Jézus ragyogjon felettünk. Ő kössön össze minket, O forrasszon össze minket szentséges Atyánkkal, kinek legfőbb vágya, leghőbb óhaja az ősi erények visszaszerzése a gyakori szent áldozásban.

*

Vissza a gyakori szent áldozáshoz! Ez korunknak jelszava; ez a czime annak a kis könyvnek is, mely *Reviczky Aladár* ragyogó tollából megjelent. Ezt vegye meg és ajándékozza rokonainak, ismerőseinek, jóbarátainak s a hol csak teheti, ajánlja társulatoknak, egyleteknek, intézeteknek. Egy darab ára 30 fillér, 100 darab 25 korona. *Kapható a Központi Oltáregyesületben, Budapest, IX., Üllői-út 77.*

Boldog husvétüi ünnepeket!

Szentek gondolatai.

Az az ember, a ki áldozik, azt mutatja, hogy ő nem elégszik meg a vallásosság vagy erkölcsösség valamelyes fogalmával. Bebizonyítja, hogy ő elfogadja a vallást teljességében, elismeri a legrejtelmesebb hittitkokat, éli a legbensőbb életet, magáévá teszi a legkifejezőbb áhitatgyakorlatot, azt, a mely magában foglalja a többi.

Coubé S. J.

* * *

Ha az egész föld megtagadná Krisztust, akkor a szent áldozás kimondhatatlan vigasztalásában és azon könnyekben, a melyeket fakaszt, találnék egy oly meggyőző erőt, mely még rábirna arra, hogy átkaroljam a keresztet és daczoljak az egész föld hitetlenségével.

Ozanam.

* * *

Elvenni a neveléstől a gyakori szent áldozást annyi, mint száműzni az erkölcsösséget.

Don Bosco.